

החסד" המחפלת, שתונחת אז באמצעות מהלך טקטי שני.

אחת הגורות האלו היא זו שבינן מטולה לכנרת. בה גרום טריו טריוטריאלי, אשר יגיע מן הגבול הישן מערבה. בעומק של 2-2 ק"מ, לאובדן מקור-המים הגדול והחשוב של ישראל. כיבוש צפון-הכנרת יגרום השתלטות פניו על השירים של המוביל-האצני. צפונה יותר ידרשו פעולות מורכבות וממשכות יותר. של הטייה וסכירה.

גיורה שניה מן החמש היא הגליל המערבי ומישור החוף שלרגליו. התקדמות בעומק של 20 ק"מ לתוכו, מגביל לבנון דרומה. תכניס בתוך טווחו של מהלך טקטי בודד נוסף את עמק-זבולון. ליבה התעשייתית של ישראל, הא חיפה. לכן תהיה גם הבקעה מגבולת הזמן. מכיוון גיצין ובתוך עמק-ירושלם, לחיון המפרץ.

הגיורה הרביעית היא גיורת הפרוודר שבין הרי יהודה וצפון רצועת-עזה. לחבו בין להב לעזה הוא 35-40 ק"מ. אמנם, לפי הסכימות הסובייטיות — המקר בלות גם על צבאות-ערב — זהו מרחק-התקדמות המת- אים להיות מוקצה כ"משמית-ים" ס א ק ט י (של גיס); אך גם אם נניח שיתקדמו במהלך אחד רק 20 ק"מ, יגחמו לצמצום הפרוודר עד מחציתו, ולצורך ניתוקי הגבול יספיק מהלך אחד נוסף בלבד.

הגיורה ה"משינית" התמשית היא איזור הערבה, מצפון לאילת. חוד הגנג הדרומי, בין סיני לערבה, מגיע בקו המגע לרחוב של כ-20 ק"מ — כמסוויי מהלך טקטי מסיני או מאדום. או שתי הדורות משני הצדדים. כל אחת בת עשרה ק"מ בלבד. בכך תונק אילת וחיפול (בלא שיוקפו להסתערות ישירה ויקרה על העיר); וצחשב יותר, ייווצר מסדרון בטוח ונח. ברחוב (צפון- דרום) של 35 ק"מ, בין סיני לירדן. בכך יתגשם חלום ערבי (לפחות, מצרי) ישן, על ידו שייקטס וייעלם הטריו הסאב והמפריע ביותר שבתוך כל המרחב הערבי. ושהוא לבדו מתק את חצי האפריקאי מן האסייתי. בנוסף, תושלם או רציפות החזית הכל-ערבית, מראש-הנקודה עד רפיח. סביב כל ישראל.

הנגב הדרומי המרכזי יקעשה כולו בלידת-ענק, אשר באבדה את משענה הדרומי כהמה כתלויה באזורי, ככיס לא-יציב ומקוף מכל צדדיו, שהחוקתו מצריכה כוחות הרבה הזמן מאמץ ומשאבים, אבל שערכו האיסטרטגי מופקס. מפני חולשתה ומחיר החוקתה של יותרת משות-ערך.

זו ועוד יותר, בגלל האיום העקיף של העברת כוחות מצריים אל ירדן, לתגבור האיום הישיר ממזרח על לב מדינת-ישראל (זכור כי בגבולות 1949 אנו מצויים). יתכינו הכוח וגם התבונה, ללוות את פריצת הטריו שבין סיני לאדום והתחברות מצרים לעבר-הירדן. בניסגית ישראל מרוב טעח הגנג, עד לכו תקצר ההזדמרות-להגנה. העובר מסדום, דרך המכתשים הגדול והקטן, אל חולת הלוצה.

אבל כיוון שבמצב זה יוכלו הערבים לאחר את עוצמתם הכוללת והפועילה במלואה, בריו כוז ובתיאום ישירים, בכל מקום וזמן שיבי חרו, לא ניושע לאור-זמן גם מקיצור דרסטי של חקו, באמצעות ויתור על שיש טעח המרבי נה, משום שעקב התיגבור המצרי יתעצם ויח- מיר ביותר האיום על כל שאר "הקוביות"

ההתיישבות כרמח-הגולן או בביקעת-הירדן אינה אשנה דבר מהותי בנסיבות הביטחוניות-צבאיות האסטרטגיות

הקריטיקות (וכאילו נוכח), גם כזא זאת, דחשי לים ולהמשוך לאחר אוכדן שריש מדינת- ישראל).

הקוביות הקריטיות

ב צאתנו מן ההנחה המוסכמת, שישראל אשר איתה עלינו להכטיח היא ישראל, "הישנה", בגבולות קדם-ששת-המים, נוכל עתה להגדיר את בטחונה הצבאי באופן המדייק והספציפי ביותר: לעולם אסור שנעמד במצב, בו תיתכן היווצרות איום טאקטי ישיר על כל אחת מכתריסר קביות-הטעח שהוכרנו. זהו, בלא ספק, המיוער-שמבוער — וכל מדינות-העולם, הבודאי ארה"ב או רוסיה, אינן מוכנות, ולא היו מעולם סגנות. למין ביטחון מופקס כזה, המצוי הרבה מתחת למינימום האלמנטרי ביותר, כפי שהן מבינות אותו.

האסימטריה בינינו ובין הערבים מגיעה לשיאה הש" לילי (מבחינתנו) בתופעת "הקוביות" הקריטיות הללו: אף מדינה ערבית, הבודאי לא את מדינות-ערב בכלל, אי-אפשר לנו שנחשל, שחק או ננטרל באמצעות תקיעת טריו של 20x20 ק"מ — או טריו כפול ואף משולש — בכל מקום ולכל משך זמן שהם.

ביותר, אם הפצייתיים הם, כל עוד האיום הצבאי הערבי תלוי עלינו.

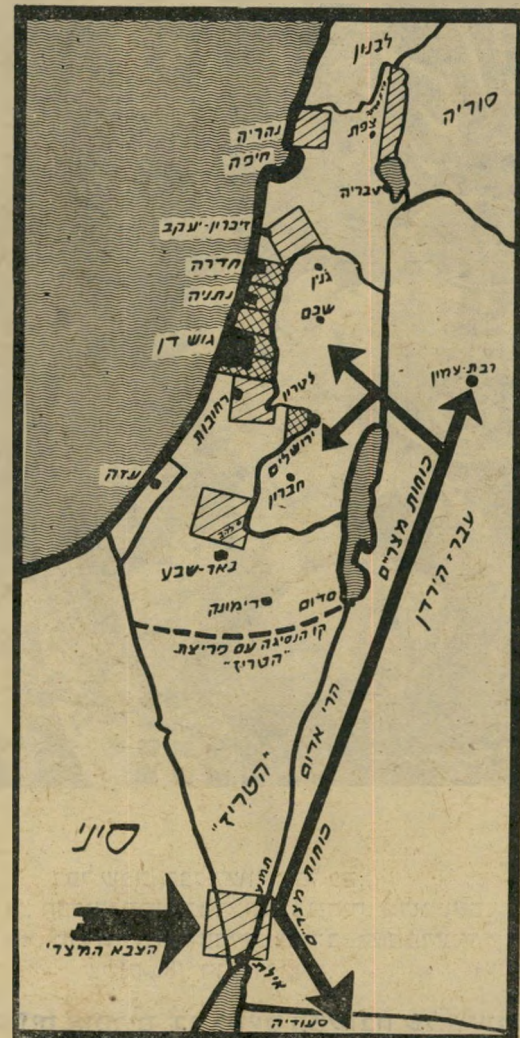
זהו גם ההסבר לכך, שבעצם גם היונים בישראל — ולפחות אלה הם שמבינים ממה מדובר — נשמעים כגינים; וההבדל האמיתי המשמעותי אינו בין יונים מהלטים לגינים, אלא בין יונים-בעיקרון שהם גם נר- ציס-ביטחוניים (ולו מאנס) לבין גינים-בעיקרון, שהם כאלה גם מרוץ ומעבר לגימק ולצרכים הביטחוניים, איסימטריה קיצונית זו, בתוספת איראיונות נוספים (כמו בכורו הספוגה, שכבר הזכרנו) מאפשרת לממשלים הערביים להיראות נמישים וותרניים ביותר — ולא רק אלה מהם שרצוים או רצו בכנות בשום עם עם ישראל, אלא, דא פחות, גם הללו שממרתם השמדת ישראל, צרתנו היא, שמפני מחדרים עם כעושים-דהרע, סיעענו במשך השנים לעטוף את העיקר בשכ-

בחמש גזרות עלול אובדן קוביות-שם לגרום לחנק הדוגמי אך מהיד של ישראל

בות טפלות עבות וכעת קשה מאד, ובעיקר עי מי שאיננו מעוניין במיוחד, להבחין בין העיי קר ובין הטפלי.

כך, כל הויתורים אשר ייחסתי לסאדאת "שלי" בתסריט "זבחה" (המהדל הגורלי" העזה" 2082) הורר סכר מכל העשיפות והתוספות הטפלות שרק קיימות בשטח. אבל אין בין כל ויתור אפילו על אפסיקה מן העיקר התקופע: נסיגה ישראלית מוחלטת, מכאן; איי הפחתה דרסטית של העוצמה הצבאית הערבית, מכאן. ויתורים אלה הינם, מהחל ועד כלה, זיסטות בלבד.

מי שמיחס חשיבות לזיסטות חרחה אותן כגילויים פיצוניים של הכוונת העמוקות הפנימיות, יטען על פיהן, שסאדאת וראר המנהיגים הערביים שהוא מייצג, אמנם הפצים לקבור את גרזן-המילחמה, אבל באותה מידה בדיוק, ביגלל המצב של איסימטריות בסיסית בין ישראל וערב, בכל הנתונים החומריים המוחשיים — וראשית כל, בנתונים הגיאוגרפיים — ניתן להמר, על פי איתם ויתורים עצמם, חברים הפוכים בתכלית: כלומר, שההחל הוותרנות רק על הטפל האינדינעה בעיקר, הן הן הראיה בהאידויעה לכוונת-החודון של המימשלים הערביים, מפני שמל הוותורים המכריעים ושאנים בר-

קוביות החנק... עלידי תפיסת קוביות-שחם אלה משיטה של מדינת ישראל, בגבולותיה שנקבעו בשנת 1949, עלולים ציבאותי ערב לגזור כלליה על המדינה. הקוביות המקווקות בקווים אלכסוניים מסמנות אפשרות של חנק הדוגמי. הקוביות המקווקות בקווים מצולבים מסמנות ח" סול מידי ומוחלט במהלך טאקטי בודד אחד.

השבה הנדרשים מישראל, אין הם נכונים לעשות כל ויתור שוה-ערך אמיתי מצידם; ולאחר שיתגשמו כל הויתורים, "ההדדיים" שהם מציעים, תימצא ישראל, מב" חנה ביטחוני-צבאית, כשה עקוד על המיוכה, כאשר השחט-סכנה יכול לעשות בו כרצונו.

אין בכלל ספק, כי לו היה סאדאת, "שלי" מכריז וגם מוכיח, כי מדינות-ערב פותחות מיד בתהליך של צימצום עוצמתן הצבאית, אשר תוך (אמר) חמש שנים יביאנה לרמת 1949 או קרוב לה, אי-אפשר היה לטעון מה שטענו סאן — שכל הויתורים שהיצע (בתסריט) פתוחים לשני פירושים שונים ונוגדים בתכלית, אלא או — ורק אז — ברוד היה החבר, נעלה מכל ספק, כי אכן לשלום פניו.

בתופעת "הקוביות הקריטיות" האיסימטריות הקיי צונית שהיא מייצגת, יימצא הפתח המתאים הנטון, להיכנס בו ללבון סוגיית "העומק" — אשר, כמעט ככל נושא ביטחוני-צבאי מרכזי אחר בסיכסוך, מרבים לחדש בו, אבל ממעטים מדי להבינו לאשורו; ומשום הא- סימטריה שהוכרנו, השלכותיה של איהבנה הינו, כמעט בהכרח, לרעתנו.

הכרה המתה"

ה מונחים שז "עומק איסטרטגי", או "טאקטי", מייצגים מושגים יססיים; הם מתארים בממדים של מרחב וזמן את היחס שבין יעד מסוים ובין איום צבאי המופעל כלפיו.

כך, ביחס לאיום הצבאי הערבי בשנים 1949-1948, הברטור גבולות הקרהירוק עומק, איסטרטגי" לישראל — שעה ושכום, ובוודאי ביחס לעוצמה הערבית המתוכננת לעתיד, הם גבולות של "אפסי-עומק" (כלומר, לא רק שאינם יוצרים עומק איסטרטגי, אלא אין הם ליחבטיח אפילו עומק טאקטי מיוערי). אותה תוצאה ביטחוניית צבאית מועילה שהשקנו מגבולות הקרהירוק בשנת 1949, נוכל כיום להפיק רק בתיווננו בגבולות הנכחיים; ועוד יידרש, כזכור, שיפורם (בצפון ובמזרח).

אין להבין מכך כי נגוד עלינו להידחק תמיד קדימה, כלואים עד להידלוננו הבלתי-ימנע במלחמות "חוקיות" גוויית הפרה המתה", כניסוחה על-ידי צמס קינן. סיבת תהבר היא שבהגיענו לקו מסויים, ביכולתנו לאזן את האיסימטריה הגיאורכיטחוניית-צבאית על ידי יצירת שוויון באיום — כמו, למשל, ויחוס למצרים, הכיר תנו בקרה-תעלה; וכן, כיום, לגבי ירדן וסוריה (לבדן). לו נמצאנו עכשיו בקווים האפסי-מליים (ליטני-הרמוך לגיאורכיטחוניות-דרום אדום), כאמור, קווים אלה הם אופטי מליים לצורכי ביטחונה הצבאי היעיל של ישראל הי-ש" נה — התחוקתם, או ההגעה אליהם, אינם תולדה של "חוקיות הפרה המתה", שהיא סובייקטיבית ונתונה לש" ליטנתו, אלא של השתנות אוסי וממדי העוצמה הערבית המאיימת, שאיננה בהכחה ולגמרי בידינו, או נתונה להשפעתנו.

מסיבה זו — ועדיין כדי להגן בעיקרות עי ישראל הישנה בלבד — נראה לי כי, לאור העובדה שהעוצמה הערבית עשויה נגדנו, אפשר מאד שיימצא לנו תדבר כהכרה, אם תפרוץ מידחמה נוספת, לכבוש את עבר-הירי

אם תפרוץ מילחמה נוספת אפשר שיימצא לנו כהכרח לכבוש את עבר-הירדן לשם ניתוק החזית המיזרחית הערבית

דן; אבל לא בליכך מפני הצורך להגדיל את כומדי העומק, כמו לשם ביותק החזית המזר רחית הערבית וצימצום משמעותי של האסי- מטריה הגיאורכיטחוניית ביחס לסוריה וכן לעי מת מדינות "הקויהשני" העיקריות — עיראק וסעודיה.

התירושה הווהאית נגד, התפשטות צונית" כוז — ובהנהגה שאין אישי יכול לערוב באורח רדאי כי עלס חתימת הסכס-שלום אכן יסולקו ויעלמו, באופן מוחלט (המשך בעמוד 40)

כידוע, גבול הראיה הגנתית הוא קו האופק. אולם, מאחרי כל אופק מצוי עוד אופק... האויב נמצא תמיד על ראש הגבעה שמעבר לאופק, על פיסגת ההר הבתי נראה, על כך, הפטימה המתמדת, הנצחית, היא לתתור לכיבושה של הפטיגה הבאה. המתולוגיה שלנו יודעת לספר שבראשית ההתנחלות בעמק, בנינו, חרשנו זרענו. הפרות שלנו רעו בשלווה באחו...

ואז, בליה אפל... ירד האויב מעל ראשי הגבעות שמסביב. אש פשטה בשדות... בבוקר מצאנו את הפרה מרוששת, חרוכה. התפקדנו, כל בחור וטוב לנשק. בליה הסתערנו על ההרים וכבשנו אותם. האויב נסוג. בבוקר זרחה לנו השמש על אופק חדש, לא נודע. נבעות חדשות איימו עלינו... אולם, אהנו לא נרתענו. אל העמק החדש, עמק הבתולים, ירדנו. הקמנו צרפים... שוב מילא צחוק ילדים את המדשאות... ואז ירד האויב מראשי ההרים מסביב... ובבוקר גילינו שוב את גווית הפרה המתה... ושוב בליה מתפקדים. כל דור ודור מתפקד מסביב לפרה המתה שלו. ושוב הסתערות אל הליה, אל הגבעות, ושוב העמק החדש מוריק מתחת. עד מתי? "